

И туї като каза докторътъ станѣ, по отърси си палтото, приготвянъ да си тръгне, и пригури въ видѣ на послѣсловіе. „Най послѣ графиняга ся повраща пакъ въ онова което обичаше испърво, въ политикѣтѣ. Защото подирь едикъ годинѣ ще ся вѣнчѣе съ княза Рѣшина.“

— Съ княза Рѣшина ли?

— Хубавецъ единъ на четырдесятъ и петъ години мъжъ, посланникъ на Руссіѣ въ Лисбонъ, който іѣ обыча безмѣрно и нише и всякъ седмицѣ. Понеже, благодареніе на Владислава Волскаго и на дамлятѣ, покойныйтъ Лѣвичъ ты оставя спокойны, и, като ся измине врѣмето на желѣяніето. графинята, ще поспѣши да ся вѣнчѣе съ княза. Его, тѣ честити! А то ще каже че трѣба и ный да ся погрыжемъ колкото за себе си. Бѣди философъ. друже. Знай же че и азъ нѣкакъ любяхъ, и утѣшавахъ и исповѣдвахъ іѣ. Но прѣди нѣколко дена рекохъ си въ себе си; „Его тя вдовица и честита. По семь-сега азъ не самъ ще и бѣдѣ бесполезенъ, но може и да ми памятозлобствува, защото знаѣ тайнитѣ и.“

За туї ся отървахъ отъ неѣ, като по-